

๑๕๗

การกลับมาของ นางฟ้า

回归的女神

๑๕๗

การกลับมาของนางฟ้า

回归的女神

เล่ม 1

เยว่เซี่ยเตี้ยอิง

月下蝶影

เจียน

ซานซาน

แปล

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ญ

[หนังสือ V : คนเก่งวัดกันที่เขทำอะไร ไม่ใช่เขามีดีอะไร

ฉันเป็นแค่นักแสดงที่อาศัยหน้าตาทำมาหากิน นักเรียนทั้งหลายที่นับถือเลื่อมใสฉัน
ความจริงคงอยากให้ฝีมือการแสดงของฉันสิ่งสร้าง ตอนสอบจะได้ไม่ถูกอาจารย์จับได้ละสิ
แต่ฉันต้องบอกว่าเสียใจด้วยนะจ๊ะ ฉันไม่เคยโกงข้อสอบ ดังนั้นยกยอฉันไปก็ไร้ประโยชน์

ปิดคอมพ์ปิดมือถือแล้วไปอ่านหนังสือซะ ป.ล. ลู๊ๆ คนโกงสอบทุเรศ!!]

[แฟนคลับ ก : นางฟ้าน่ารักจัง โอเคๆ นางฟ้าพูดอะไรก็ถูกหมด

พวกเราปิดคอมพ์ไปอ่านหนังสือเตี้ยอิง]

— เยว่เซี่ยเตี้ยอิง

การกลับมาของนางฟ้า เล่ม 1

回归的女神

อรุณ

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks บ้านอรุณ

Published originally under the title of 《回归的女神》(Return of the Goddess)

Author © 月下蝶影 (Yue Xia Die Ying)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2022 Amarin Printing and Publishing Public Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-5373-0

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ วรรณ อุทกะพันธุ์ ปัญจุรังโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตพันธุ์

ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จีระธร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม

บรรณาธิการบริหาร ใจรัตน์ สมบัติพิบูลย์ • บรรณาธิการ จรัส ภายโรจน์ • บรรณาธิการต้นฉบับ นฤมล อธิวิวัฒน์

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรม ชินวัชร ยศศิริพันธุ์

คอมพิวเตอร์ สุนิดา ภาวะทรัพย์ • พิสูจน์อักษร อัมไพวรรณ ทองคง, สุนทรีย์ ไกรวิจิตร

ฝ่ายการตลาด กุลพัฒน์ บัวระออด

คำนำสำนักพิมพ์

เรื่อง การกลับมาของนางฟ้า เป็นผลงานจินปัจจุบันของเยว่เซี่ยเต๋ยอิ่ง
อีกเรื่องหนึ่งที่สำนักพิมพ์อรุณภูมิใจนำเสนอ

นิยายเรื่องนี้นอกจากจะเป็นเรื่องราวของไฮโซหนุ่มหล่อพอร์วยกับ
ดาราสาวผู้เจิดจรัสแล้ว ยังเน้นไปที่ปัญหาการกลั่นแกล้งกันในโรงเรียน
ซึ่งเป็นปัญหาสังคมที่เกิดขึ้นในหลายประเทศและคาราคาซังมานานมากแล้ว
แต่ก็ยังไม่สามารถแก้ไขให้หมดไปได้

ผู้เขียนได้ตีแผ่ปัญหานี้ผ่านทางหนังสือ นางเอกของเรื่อง โดยมี
นางสี่อกุย รุ่นพี่หนุ่มที่แอบชอบเธออยู่ คอยให้กำลังใจ

หวังว่าผู้อ่านทุกท่านจะสนุกกับนิยายรักโรแมนติกที่สอดแทรกสาระ
ความรู้เรื่องนี้

๑๕๗

หนึ่งซีแขงหน้าขึ้นให้ช่างแต่งหน้าล้างเครื่องสำอางตรงลำคอออก

“ฉันยังนึกว่าคุณเห็นฉันเป็นนางฟ้าซะอีก”

“นางฟ้า...” ฉางสือกุยชะงักไปสองสามวินาทีอย่างประหลาดใจ

หนึ่งซีคลบลบคล้ายได้ยินเสียงจัมคียบอร์ดดังมาจากอีกฝั่งหนึ่ง

“อืม นางฟ้าก็ได้ครับ”

หนึ่งซีสงสัยว่าคนคนนี้

อาจจะค้นหาความหมายทุกแบบของคำว่า “นางฟ้า” ในใจไปแล้ว

เพราะโลกไซเบอร์ที่ก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็วนี้

จะเป็นคำอะไรสักคำก็มีความหมายแฝงตั้งหลายแบบ

ดูท่าว่าปกติท่านประธานฉางคนนี้จะไม่ใช่นักท่องเน็ตเสียแล้ว

*เมืองหลวง*ในเดือนมิถุนายนแสนจะร้อนอบอ้าว หิงซีเดินออกจากทางเชื่อมมองไปยังกลุ่มคนตรงจุดรอรับผู้โดยสาร เห็นชายหนุ่มใส่เสื้อเชิ้ตขาวกับแว่นตารอบดำคนหนึ่งยืนเขย่งปลายเท้าพร้อมชูป้ายในมือขึ้นสูง บนป้ายเขียนชื่อตัวเองไว้ เธอจึงสาวเท้าตรงไปหาชายหนุ่มคนนั้น

หวังเฮ่อแอบหงุดหงิดอยู่บ้าง อากาศร้อนตับแตกยังให้เขามารับเด็กใหม่ของบริษัท เป็นใครก็คงไม่พอใจสักเท่าไร เผอิญเขาไม่มีเส้นสายในบริษัท กว่าจะปักหลักได้อย่างมั่นคงไม่ใช่ง่ายๆ ถึงในใจจะอึดอัดคับข้องบ้างก็ไม่แสดงออกมา

เครื่องบินล่าช้ากว่ากำหนดเกือบสองชั่วโมง ตอนได้ยินเสียงประกาศว่าเที่ยวบินที่ตนรออยู่ลงจอดในที่สุด เขาถึงถอนหายใจโล่งอก

ขณะคิดเรื่อยเปื่อย เขาเห็นหญิงสาวสวยจัดคนหนึ่งเดินออกมาจากทางเชื่อม ผิวขาวผ่อง ปากแดงอိ๋มสดใสแจ่มฉาย ผมดำยาวปล่อยสยายตามสบายเหมือนริ้วคลื่น เป็นคนสวยพราวเสน่ห์ทีเดียว

ชายหนุ่มเคลิ้มไปอืดใจเดียว สาวเจ้าเสน่ห์ก็มาถึงตรงหน้าเขาแล้ว หวังเฮ่อถึงขั้นได้กลิ่นหอมรวยรินมาจากตัวอีกฝ่าย ทำให้ข้างแก้มร้อนผะผ่าวอย่างห้ามไม่อยู่

“สวัสดีค่ะ ฉันคือหิงซี” เธอเดินไปใกล้ชายหนุ่มส่งยิ้มให้นิดหนึ่ง หวังเฮ่อได้ยินเธอทักทายอย่างสุภาพมีหางเสียงกึ่งวางป้ายชื่อในมือลง

พูดด้วยน้ำเสียงกระตือรือร้น “คุณคือคุณหญิงใช่ไหมครับ ผมชื่อหวังเฮ่อ ทางบริษัทส่งผมมารับคุณ คุณเรียกผมว่าเสี่ยวหวังก็ได้ครับ” เขาพูดจบแล้ว เช็ดมือก่อนยื่นไปหาเธอ

“สวัสดีค่ะ พี่หวัง” เธอยื่นมือไปจับมือเขา “วันนี้รับกวนคุณด้วยนะคะ”

“ไม่รับกวนเลยครับ” หวังเฮ่อยิ้มเต็มหน้า “คุณเพิ่งมาจากต่างประเทศ และเป็นนักแสดงหน้าใหม่ของบริษัท มีอะไรไม่เข้าใจก็ถามผมได้เต็มที่นะครับ”

เขาไม่ค่อยรู้ความเป็นมาของหญิงชี แต่ในเมื่อเธอเป็นนักแสดงที่หลิวคุนกับจางชิงอวี่นไปเซ็นสัญญาด้วยตัวเองถึงเมืองนอก อีกทั้งเสนอค่าตอบแทนให้ไม่เลวเลย ดังนั้นเธอต้องมีดีกว่าคนอื่นแน่นอน แล้วนี่ก็เป็นเหตุผลว่าวันนี้เขาได้อยู่ที่สนามบินนานขนาดนี้แล้ว ทำไมถึงไม่กล้าชักสีหน้า

ทั้งคู่พูดคุยกะลางเดินออกไป พอออกมานอกสนามบิน หญิงชีรู้สึกถึงไอแดดแรงกล้าจนผิวแสบร้อน ชวนให้อึดอัดไปทั้งตัว โชคดีว่าหวังเฮ่อจอดรถไม่ไกลเลยไม่ต้องเดินนานเกินไป

แอร์ในรถเย็นน้ำ หวังสาวพรวนหายใจเลือกหนึ่งแล้วหยิบมือถือออกมาดู เนื่องจากเที่ยวบินล่าช้าตอนนี้เกือบเที่ยงวันแล้ว

หวังเฮ่อพาหญิงชีไปกินอาหารที่ร้านเสร็จก็ส่งเธอไปยังที่พักซึ่งทางบริษัทจัดเตรียมไว้ล่วงหน้า

ห้องพักเป็นแบบหนึ่งห้องนอน หนึ่งห้องน้ำ หนึ่งห้องนั่งเล่น ทำเลที่ตั้งดี สภาพแวดล้อมร่มรื่นใช้ได้ หวังเฮ่อยกกระเป๋าเดินทางของหญิงชี เปิดประตูแล้วส่งกุญแจให้เธอ

“คุณหญิง นี่เป็นที่พักรั่วคราวที่บริษัทจัดให้คุณ ถ้ามีตรงไหนไม่ถูกใจ วันหลังบริษัทหาที่ที่ดีกว่านี้ได้ค่อยเปลี่ยนให้คุณใหม่นะครับ” หวังเฮ่อวางกระเป๋าเดินทางไว้ข้างผนังห้อง แอบแปลกใจตึงตึง ๆ ที่คุณหญิงคนนี้อยู่เมืองนอกมานานหลายปี ทำไมไม่กลับประเทศแล้วมีสัมภาระไม่มากเท่าไร

เครื่องเรือนในห้องพร้อมสรรพ แม้แต่ผ้าปูเตียงปลอกหมอนก็เป็นของใหม่เอี่ยมทั้งชุด หญิงชีรับรู้ได้ว่าบริษัทให้ความสำคัญแก่ตัวเอง เธอคลีเยี่ยมพูดขอบคุณหวังเฮ่อ

เขาชวนคุยตามมารยาทสองสามคำ แนะนำเรื่องสภาพรถราการเดินทางในละแวกรอบๆ รวมถึงซูเปอร์มาร์เก็ตใหญ่ ก่อนหยิบคู่มือพนักงานบริษัทเล่มหนึ่งกับแผนที่เส้นทางในเมืองให้เธอแล้วลุกขึ้นขอตัวกลับ

เมื่อหญิงสาวรู้แจ้งเข้าใจตามมารยาทแล้ว ก็เดินตามไปส่งหน้าประตู

เธอชนข้าวของกลับประเทศไม่มาก พอเดินดูในห้องรอบหนึ่งแล้วจึงจัดของให้เรียบร้อย โทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น หน้าจอแสดงชื่อคนเรียกสายเป็นจางชิงอวี่น

“พี่จาง” หญิงซึ่งเดินไปริมหน้าต่างเปิดม่านออก เห็นสวนหย่อมขนาดเล็กบริเวณที่พักเขียวขจีสวยงามมาก

พอฟังอีกฝ่ายพูดจบ บนหน้าหญิงซึ่งมีรอยยิ้ม “ได้ค่ะ พรุ่งนี้ฉันไปถึงตรงเวลาแน่นอน”

หญิงสาววางสายแล้วไปอาบน้ำ เป่าผมจนแห้งสนิท สวมชุดนอนสบายตัว เธอหอบโน้ตบุ๊กมานั่งเอนหลังบนเตียง ส่งอีเมลไปบอกพวกเพื่อนสนิทที่เมืองนอกว่ากลับถึงประเทศอย่างปลอดภัย จากนั้นวางโน้ตบุ๊กทิ้งไว้ด้านข้าง ซุกตัวเข้าไปนอนกลิ้งเกลือกใต้ผ้าห่ม

เมื่อในห้องเย็นสบายราวกับฤดูใบไม้ผลิ แล้วจะสนใจแสงแดดร้อนแรงดังไฟเผาข้างนอกไปทำไม

ตกเย็น อากาศไม่ร้อนมากขนาดนั้นแล้ว หญิงซึ่งเปลี่ยนชุดใหม่ถือกระเป๋าเงินออกจากห้อง

เพราะใกล้ถึงเวลาอาหาร ในซูเปอร์มาร์เก็ตมีคนไม่มาก หญิงซึ่งขึ้นรถเข็นเลือกซื้อของซ้ำๆ ขณะเอื้อมมือไปหยิบโยเกิร์ตถ้วยหนึ่ง มีมืออีกข้างหนึ่งแตะที่โยเกิร์ตถ้วยนั้นด้วย

ตอนที่ชุนชิวเหมยเห็นมือบนถ้วยโยเกิร์ตก็อดตะลึงไม่ได้ มือข้างนี้เรียวยาวมาก ชับแน่นให้กำไลเงินวงเล็กๆ ที่ไม่มีจุดเด่นเลยสักอย่างบนข้อมือชวนมองขึ้น

“ขอโทษค่ะ”

เธอได้ยื่นอีกฝ่ายพูดแล้วเลื่อนมือไปหยิบอีกถ้วยหนึ่ง

เสียงพูดไพเราะน่าฟังนี้ทำให้ใจเธอกระตุกเบาๆ อดมองอีกฝ่ายซ้ำ

ไม่ได้ จนเห็นคำหน้าที่คล้ายคลึงคลาว่าคุ้นเคยถึงถามอย่างไม่แน่ใจ
“เธอใช่...หญิงชีหรือเปล่า”

หญิงชีหุบโยเกิร์ตใส่รถเข็น เหลียวมองหญิงสาวด้านข้างอย่างงุนงง
อยู่บ้าง ตั้งแต่ไปเมืองนอกตอนนั้น เธอก็ไม่เคยติดต่อกับเพื่อนนักเรียน
ในอดีตอีก เวลาผ่านไปห้าหกปียังมีคนจำหน้าเธอตอนนี้ได้ แทบจะเรียกว่า
ปาฏิหาริย์

เธอไม่พูดอะไร เอาแต่ทำหน้าง

“หญิงชี เป็นเธอจริง ๆ ด้วย” ชุนชีวเหมยถอดหมวกบนศีรษะออก
ให้เห็นหน้าตัวเอง สีหน้าเธอดีใจ “ฉันชุนชีวเหมยยังงั้นละ”

หญิงชียั้งตัวไม่ติด ชุนชีวเหมยเป็นผู้หญิงนิสัยดีคนหนึ่ง เมื่อก่อน
ความสัมพันธ์ระหว่างพวกเธอไม่ถึงกับสนิทกันมาก แต่อย่างน้อยก็ไม่แย
ตอนเธอกลับประเทศเมื่อสี่ปีที่แล้ว ทั้งคู่เคยเจอกันบนถนนโดยบังเอิญ มิน่า
อีกฝ่ายถึงยังจำหน้าเธอได้ พอคิดถึงตรงนี้เธอก็คลุ้มพ้อประมาณ “ไม่ได้
เจอกันนานเลยนะ”

“ใช่ ไม่ได้เจอกันตั้งนาน” ชุนชีวเหมยมองสำรวจหญิงชีตั้งแต่หัวจรด
เท้าอย่างหำใจไม่อยู่แล้วพูดทิ้ง ๆ “ไม่เจอกันสี่ปี เธอผอมลงและสวยขึ้น
กว่าแต่ก่อน”

เธอจำได้ว่าสี่ปีก่อนตอนเจอกัน หญิงชีผอมลงกว่าสมัยมัธยมปลายมาก
เค้าความสวยเริ่มปรากฏแล้ว แต่สีหน้าท่าทางไม่ค่อยดี เห็นแล้วน่าเป็นห่วง
อยู่บ้าง

จนกระทั่งพอรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับครอบครัวหญิงชีในภายหลัง เธอก็อด
เป็นห่วงไม่ได้ ตอนนี้เห็นอีกฝ่ายยืนสบายดีอยู่ตรงหน้า หน้าซำยังดูเหมือน
มีชีวิตความเป็นอยู่ไม่เลว เธอรู้สึกโล่งอกไม่มากก็น้อย พาให้ความรู้สึกผิด
ลึก ๆ ในใจหายไปกว่าครึ่ง

กาลเวลาและการเติบโตเป็นผู้ใหญ่ทำให้คนเราเข้าใจโลกมากขึ้น พอ
เธอเห็นหญิงชีก็จะชวนนึกถึงเรื่องนั้นเมื่อหกเจ็ดปีก่อน ถึงเธอไม่ได้มีส่วน
เกี่ยวข้องด้วย แต่ยังคงรู้สึกละอายใจบ้างอยู่ดี เธอรู้แต่ไม่พูด ก็ผิดเหมือน
กับเพื่อนนักเรียนเกเรที่ชอบกลั่นแกล้งคนอื่นพวกนั้น ต่างกันแค่ว่าผิดมาก
ผิดน้อยเท่านั้น

“ที่...ที่ผ่านมาเธอสบายดีไหม” ชุนชีวเหมยเดินตามหลังหญิงชีพลางส่งเสียงถามเบาๆ

“สบายดีมาก” หญิงชีเอี้ยวคอมองชุนชีวเหมยพร้อมยิ้มละไม “แล้วเธอล่ะ”

“ฉันสบายดีมาก” ชุนชีวเหมยพยักหน้า สังเกตเห็นว่าคนในซูเปอร์มาร์เก็ตทั้งผู้หญิงผู้ชายแอบมองหญิงชีอยู่ แต่เธอทำท่าเหมือนไม่รู้สึกลึถึงสายตาพวกนี้เลยถามต่อ “เธอกลับมาหนนี้...มาเยี่ยมญาติหรือ”

“ฉันกลับมาอยู่ถาวรแล้ว” หญิงชีส่ายหน้า เข็นรถเข็นไปต่อแถวที่เคาน์เตอร์ชำระเงิน “ฉันชอบอาหารการกินที่บ้านเรามากกว่า”

“นั่นสิ ของกินบ้านเราอร่อยกว่า” ชุนชีวเหมยไม่รู้ว่าจะคุยอะไรต่อได้แต่ตอบไปตามเรื่องตามราวประโยคหนึ่ง

ในที่สุดก็ถึงคิวหญิงชีจ่ายเงิน พนักงานสแกนราคาของทั้งหมดแล้วบอกราคา “ทั้งหมดสามร้อยหนึ่งหยวนค่ะ”

หญิงชีหยิบแบงก์ร้อยสี่ใบในกระเป๋าเงินส่งให้ พนักงานรับไปแล้วอมยิ้มถาม “ไม่ทราบว่ามีเศษเหรียญหนึ่งหยวนไหมคะ”

หญิงชีส่ายหน้า ชุนชีวเหมยกำลังจะบอกว่าตัวเองมี ก็เห็นชายหนุ่มคนหนึ่งยื่นเหรียญหนึ่งหยวนมาจากด้านหลังอย่างว่องไว “ผมมีครับ”

“ขอบคุณค่ะ” หญิงชีส่งยิ้มน้อยๆขอบคุณอีกฝ่าย จากนั้นส่งแอปเปิลให้เขาลูกหนึ่ง

“ไม่...ไม่เป็นไรครับ” ชายหนุ่มเห็นแอปเปิลที่หญิงชียื่นมาตรงหน้าก็หันตาแดงก่ำ รับไปถือไว้ด้วยสองมืออย่างทะนุถนอมท่ามกลางเสียงหัวเราะของกองเชียร์ที่มาด้วยกัน

ชุนชีวเหมยเห็นภาพนี้แล้วต้องเผยยิ้มอย่างกลั่นไม่อยู่

ครั้นออกจากซูเปอร์มาร์เก็ต ชุนชีวเหมยเห็นแดดแรงจัดแผดเผาสองแก้มของหญิงชีจนแดงเรื่อ เธอยื่นนามบัตรของตัวเองให้ “เธอไม่ได้กลับประเทศหลายปี คงมีบางที่ที่ไม่ค่อยคุ้นเคย มีเรื่องอะไรก็โทร.หาฉันได้นะ”

“ขอบใจ” หญิงชีรับนามบัตรมาเก็บใส่กระเป๋าเงินของตัวเอง เมื่ออีกฝ่ายแสดงความปรารถนาดี เธอก็รับไว้แต่โดยดี แม้วินห์น่าคงเป็นไป

ไม่ค่อยได้ที่เธอจะติดต่อกับซุนชิวเหม่ยบ๋อยๆ ก็ตาม

ซุนชิวเหม่ยเห็นท่าทางหนึ่งซีแบบนี้ก็เผยปากขึ้น แต่ไม่รู้จะพูดอะไรดี ได้แต่บอกว่า “จั้น...ไปก่อนนะ มีโอกาสค่อยคุยกันใหม่”

“บายจ๊ะ” หนึ่งซีพยักหน้า หัวของสองธงก้าวเท้ามุ่งไปทางที่พัก แต่เดินได้ไม่ถึงสองก้าว ซุนชิวเหม่ยก็เรียกไว้อีก

“หนึ่งซี อาทิตย์นี่เงินอีกวันกับเว่ยซือฉีจะจัดงานแต่งงาน...” ซุนชิวเหม่ยไม่รู้เหมือนกันว่าตัวเองทำถูกไหมที่บอกเรื่องนี้ “เธอจะไปร่วมงานไหม”

“พวกเขาสองคนยังคบกันอยู่อีกเหรอ”

ซุนชิวเหม่ยเห็นหนึ่งซียิ้ม แต่เป็นยิ้มแปลกๆ

“น่าประหลาดใจจัง ฉันคงต้องเชื่อในเรื่องความรักอีกครั้งสินะ” หนึ่งซีเลิกคิ้วสูง บัดปอยผมลอนที่เคลือบไปข้างหลัง “ฝากสวัสดีพวกเขาแทนฉันด้วย อาทิตย์นี่ฉันมีธุระ คงไม่ไปละ”

ซุนชิวเหม่ยรีบพยักหน้ารับคำ ความจริงตอนนี้เธอนึกเสียใจภายหลังที่บอกเรื่องนี้ให้หนึ่งซีรู้ โชคดีที่หนึ่งซีไม่ได้มีปฏิกิริยาอะไรมาก ไม่งั้นเธอคงละลายใจจนเอ๋อต่อไม่ได้จริงๆ

...

เมื่อกลับถึงที่พัก หนึ่งซีทำเส้นหมึ้น้ำใส่ไข่กับผักที่รสชาติไม่ค่อยอร่อย กินเองสามหนึ่ง เปิดเว็บไซต์ดูครูหนึ่งก็ขึ้นเตียงนอน

พรุ่งนี้ต้องไปพบผู้จัดการส่วนตัวรวมถึงพวกผู้บริหารระดับสูงที่บริษัท เธอไม่อยากไปเจอคนในสภาพหน้าซีดตาโหลหรอกนะ

ในยุคที่ธุรกิจบันเทิงของจีนกำลังเฟื่องฟูไปทั่วทุกที่ บริษัทจิวจีเอนเตอร์เทนเมนต์ต่อสู้พาดฟันจนเล็ดนอนกว่าจะเบียดขึ้นมาติดอันดับค่ายใหญ่แถวหน้าได้สำเร็จ นับเป็นมือหนึ่งของวงการก็ว่าได้

บริษัทจิวจีเอนเตอร์เทนเมนต์นักแสดงชายเข้าวงการมากมาย บั้นทั้งดาราหนุ่มวัยรุ่นหน้าใส เจ้าชายน้อยแห่งวงการบันเทิง ไปจนกระทั่งพระเอกภาพยนตร์และพระเอกละครระดับมือรางวัล แต่อย่างว่าโลกนี้ไม่มีอะไรสมบูรณ์แบบ ค่ายนักแสดงก็เหมือนกัน สิ่งที่ย้ายนี้ขาดอยู่ก็คือนักแสดงหญิงที่เป็นหน้า

เป็นตาให้ค่าย

ไม่รู้เพราะพวกเขาโชคไม่ดี หรือพวกแวมมองมัวจดจ่อสายตาคู่ที่นักแสดงชาย นักแสดงหญิงที่มาจากค่ายนี้เลยมีสองแบบคือ ทำอย่างไรก็ไม่ดังกับถึงดังก็ดังไม่นาน เหมือนต้องคำสาปอย่างไรอย่างนั้น

เพราะเหตุนี้เองทำให้นักแสดงหญิงที่พอมีชื่อเสียงนิด ๆ หน่อย ๆ ในวงการไม่กล้าเซ็นสัญญากับค่ายนี้ เพราะสำหรับคนที่เป็นนักแสดงแล้วใครบ้างไม่อยากรด ใครบ้างอยากสังกัดค่ายที่นักแสดงหญิงไม่มีวันดัง

อยากเป็นค่ายยักษ์ใหญ่ในธุรกิจบันเทิง ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องมีนักแสดงทั้งชายหญิงที่เอาไปอวดใครต่อใครได้สักหลาย ๆ คน มีแต่นักแสดงชายไม่มีนักแสดงหญิง เขาเรียกกันว่าหยินหยางไม่สมดุล

เจ้าของบริษัทปวดเคียร์เวียนเกล้ากับเรื่องนี้มาตลอด ดังนั้นพอได้ยินว่าจางชิงอวี่นตึงนักแสดงหญิงคนหนึ่งมาเซ็นสัญญาเข้าสังกัดตอนไปทำงานต่างประเทศได้ ถึงเธอคนนี้เคยรับแต่บทเล็ก ๆ ในภาพยนตร์ทุนต่ำของเมืองนอก แต่เขาก็อยากจะทำหน้าที่ตัวต่อตัวสักครั้ง

สุภาสิตจินว่าไว้ รักษาฆ่าตายเยี่ยงฆ่าเป็น¹ ถ้าเกิดพลุลละ

¹หมายถึง อยู่ในภาวะจนตรอก แทบไม่เหลือความหวังอะไรแล้ว แต่อยากลองเสี่ยงดูสักตั้งเพื่อจะกอบกู้สถานการณ์ได้

2

หนึ่งขี้งจากรถแท็กซี่ เดินไปได้ไม่กี่ก้าวก็เห็นจางชิงอวี่นรอเธออยู่หน้าประตูใหญ่ชั้นล่าง

จางชิงอวี่นอายุสามสิบเศษ หน้าตาเจนโลกอยู่บ้าง แต่คนลักษณะนี้มักทำให้คนอื่นรู้สึกเชื่อถือฟังพาได้

ตอนที่เธอเห็นเขา เขาก็เห็นเธอแล้วเหมือนกัน จางชิงอวี่นดับบุหรี่ในมือโยนทิ้งลงถังขยะด้านข้าง จากนั้นสาวเท้าสองสามก้าวไปหาหนึ่งซี “คุณมาถึงก่อนเวลาสิบกว่านาที่นะครับ”

“หนึ่งในข้อดีของฉันคือไม่ปล่อยให้คนอื่นรอนานค่ะ” หนึ่งซียิ้มพลางมองตึกใหญ่โอ่อ่าหรูหราที่แวบหนึ่ง

เขาส่งเกตเห็นท่าทางของเธอ จางชิงอวี่นเอ่ย “ชั้นสิบสามถึงชั้นสิบห้าเป็นพื้นที่ของบริษัทเรา เมื่อเช้าท่านประธานโทร.หาผมบอกว่าอยากพบคุณ”

หนึ่งซีพยักหน้า จากนั้นตามหลังจางชิงอวี่นเข้าไปในลิฟต์แล้วเห็นเขากดชั้นสิบห้าเลย เธอเสยผมม้าที่หนึ่ง “พวกเราจะไปพบท่านประธานหลี่หรือคะ”

“ครับ” จางชิงอวี่นพยักหน้า “หลิวคุนมีนักแสดงในมือค่อนข้างเยอะ ดังนั้นผมจะดูแลแผนการทำงานของคุนต่อจากนี้เองครับ”

เขากับหลิวคุนจับเธอเซ็นสัญญาพากลับมาด้วยกัน แต่เขาเคยมีประสบการณ์ดูแลนักแสดงหญิงมาก่อน ให้เขารับผิดชอบเรื่องงานของหนึ่งซี

จะเหมาะกว่า

“งั้นก็รีบกวานพื้จางด้วยนะคะ” หิงซี้ยิ้มน้อยๆ

เมื่อสายตาของจางชิงอวี่นปะทะเข้ากับรอยยิ้มนี้ เขาแอบนึกในใจว่า ยังไม่ต้องพูดถึงอย่างอื่น อย่างน้อยๆ เรื่องบุคลิกหน้าตา หิงซี้ก็มีพร้อมแล้ว ช่วงเวลาที่ทั้งคู่คุยกันไม่กี่คำนั้นก็มาถึงชั้นลิบห้าแล้ว เสียงตึงตึงขึ้นพร้อมกับประตูลิฟต์เปิดอ้ากว้าง พื้นกระเบื้องทางเดินสะอาดสะอ้านเป็นมันวับ แสงไฟสว่างเจิดจ้าปรากฏขึ้นตรงหน้าหิงซี้ รวากับเป็นทางเดินสู่ความรุ่งโรจน์หรูหรา พอเท้าซ้ายที่สวมรองเท้าส้นสูงของหญิงสาวย่ำลงบนพื้นก็เกิดเสียงดัง เธอก้มลงมองแล้วคล้ายยิ้ม จากนั้นเงยหน้าขึ้นเดินตามหลังจางชิงอวี่นไป ที่สุดปลายทางเดินที่ทะก้าวด้วยฝีเท้ามั่นคง

หลี่เจี้ยนฮุยเป็นเจ้าของบริษัทจีวีเอ็นเตอร์เทนเมนต์ย่อมเห็นรูปถ่ายกับประวัติของนักแสดงคนใหม่มาก่อนแล้ว ต้องบอกว่าผู้จัดการดารามือเก่าของค่ายอย่างจางชิงอวี่นกับหลิวคุนนั้นยังคงตาแหลมมาก หน้าตาของนักแสดงที่เซ็นสัญญาเข้าสังกัดหนี่สวี่โดเต๋นเหลือหลาย โดยเฉพาะดวงตาคู่นั้นที่เย้ายวนเป็นพิเศษ

กระนั้นแวบแรกที่ได้เห็นหิงซี้ หลี่เจี้ยนฮุยถึงรู้ว่าภาพนิ่งสวยแค่ไหน ก็ไม่มีเสน่ห์ดึงดูดเท่าตัวจริง ถือว่าคราวนี้พวกเขาได้ของดีมาไว้ในมือแล้ว ขอแค่นักแสดงคนนี้สมองปกติ ฝีมือการแสดงดีกว่าของประกอบฉาก พวกเขาก็มีหนทางปั้นเธอให้ดังได้

พออารมณ์ดี ท่าทีเขาก็อบอุ่นเป็นกันเองเป็นพิเศษตามไปด้วย หลี่เจี้ยนฮุยวาดภาพอนาคตที่สดใสให้หิงซี้ฟังก่อน จากนั้นจาะโนนโยบายผลตอบแทนสารพัดของบริษัทจีวีจี แล้วค่อยสรุปปิดท้ายว่า “มาอยู่กับจีวีจี คุณไม่เสียใจภายหลังเด็ดขาดครับ”

เสียใจภายหลังก็เปล่าประโยชน์ ถึงยังงี้ก็เซ็นสัญญาแล้ว

จางชิงอวี่นเห็นท่าทางของเจ้าของบริษัทก็รู้ว่าพอใจนักแสดงที่เซ็นสัญญาเข้าสังกัดหนี่มาก เขาแอบโล่งอกเหมือนกัน เพราะไม่นานมานี้นักแสดงหญิงที่บริษัทเพิ่งดันขึ้นมาได้ไม่นานมีข่าวฉาวแพร่ออกไป นอกจากชื่อเสียงป่นปี้

ไม่มีขึ้นดีแล้ว ยังเป็นต้นเหตุให้บริษัทพลอยเสียรายได้ในวงการ ถ้าตอนนี้มีคนใหม่ที่เป็นหน้าเป็นตาได้สักคน บริษัทของพวกเขา ก็หันเหคืนได้นิดหน่อย

“คุณมีประสบการณ์ถ่ายแบบมาก่อน ไม่ถือว่าเป็นพวกหน้าใหม่ที่ไม่รู้เรื่องอะไรเลยซะทีเดียว...” หลี่เจี้ยนฮุยคิดๆ แล้วถามจางชิงอวี่น “ละครที่ช่วงก่อนบริษัทเราให้ทุนสร้างเรื่องนั้นนะ กำหนดตัวนักแสดงหญิงครบแล้วหรือยัง”

จางชิงอวี่นเข้าใจความหมายของเจ้าของบริษัท เวลาที่ไม่สำคัญว่าจะกำหนดคนครบแล้วหรือยัง อย่างไรก็ตามก็ต้องเตรียมสักบทให้หญิงชีเล่น ตอนนี้เขาเป็นผู้จัดการส่วนตัวของหญิงชี ย่อมต้องอยากให้เจ้าของบริษัทส่งเสริมคนของตัวเองมากๆ อยู่แล้ว เขาตอบทันที “บทนางเอกกำหนดคนแล้ว ส่วนบทนางรองสองคนก็มีตัวเลือกแล้ว แค่งตกลงเรื่องสัญญาไม่ลงตัวครับ”

ในค่ายของพวกเขาก็มีนักแสดงหญิงที่เหมาะสมกับบท เลยได้แต่ร่วมงานกับนักแสดงหญิงค่ายอื่น ตอนเซ็นสัญญาจึงเจรจากันไม่ง่ายแบบคนของค่ายตัวเอง

“ในเมื่อยังคุยกันไม่ลงตัวก็เลิกคุย คุณลองดูสองบทนี้ว่าบทไหนเด่นกว่าก็เตรียมให้หญิงชี” หลี่เจี้ยนฮุยพูดจบแล้วหันหน้าไปมองหญิงสาว “ผมดูประวัติของคุณแล้ว คุณได้เกียรตินิยมจากมหาวิทยาลัยชื่อดังที่เมืองนอก แต่เข้าวงการบันเทิง ครอบครัวยังไม่คัดค้านหรือครับ”

หญิงชีชะงักมือที่กุมถ้วยน้ำชาติดหนึ่ง เธอเหม่อลมปากพูดยื้มๆ “คุณพ่อคุณแม่ฉันเสียหมดแล้ว ดังนั้นไม่มีใครคัดค้านฉันหรอกค่ะ”

“ผมเสียใจด้วยนะครับ” หลี่เจี้ยนฮุยประสานมือวางบนโต๊ะทำงาน ปีนี่หญิงชีเพิ่งยี่สิบสามปี คิดไม่ถึงว่าพ่อแม่จะจากโลกนี้ไปแล้วหรือนี่

เธอคลี่ยิ้มคล้ายไม่ใส่ใจที่อีกฝ่ายถามไม่ถูกกาลเทศะ

หลังจากออกจากห้องของท่านประธาน จางชิงอวี่นยื่นบทละครสองเล่มให้เธอ “นี่เป็นบทของนางรองสองคน คุณเลือกบทหนึ่ง”

เธอเพิ่งเข้าบริษัทก็เลือกบทได้เองแล้ว หญิงชีรู้สึกที่ตัวเองจัดอยู่ในกลุ่มโชคดีของบรรดาเด็กใหม่เหมือนกัน

หน้าแรกของบทละครเป็นการแนะนำตัวละคร นางรองคนแรกเป็น

ลูกสาวเศรษฐีในยุคหมิ่นกั๋ว¹ ส่วนนางรองคนที่สองเป็นลูกสาวชาวนาธรรมดาๆ
สุดท้ายหนึ่งซีเลียบทลูกสาวเศรษฐีโดยไม่ลังเลสักนิด

“ทำไมเลือกบั้นนี้ครับ” จางชิงอวั้นเห็นเธอตัดสินใจได้เร็วขนาดนี้
ก็ประหลาดใจอยู่บ้าง นางรองสองคนมีบทพอๆ กัน ถ้าพูดจากบางมุม บท
นางรองคนที่สองรันหดกว่านิดหน่อย

“เพราะเครื่องแต่งกายของลูกสาวคนรวยสวยกว่าลูกสาวชาวนานะสิคะ”
หนึ่งซีหยิบบทละครของนางรองคนแรกพลางบอกยิ้มๆ “คนดูส่วนใหญ่ชอบ
ดูรูปลักษณ์ ชุดในละครสวยช่วยบวกคะแนนให้หน้าตาได้ ถ้าเสื้อผ้าดูไม่ได้
หน้าตาก็ติดลบไปด้วยค่ะ”

อีกอย่าง แก่นแท้ของคนล้วนเป็นพวกวัตถุนิยม ลูกสาวเศรษฐีมักมี
รัศมีบริวารมากกว่าลูกสาวชาวนา

“ที่คุณพูด...ดูคล้ายมีเหตุผลดีครับ” จางชิงอวั้นหาคำพูดแย้งกลับไม่ได้
จึงไม่คัดค้านหนึ่งซี เขาหยิบโทรศัพท์ออกมาต่อสายไปหาที่มงานละคร

หลังคุยโทรศัพท์จบ เขาบอกเธอ “คุณกลับไปแล้ว อ่านบทให้ละเอียด
สักหน่อย อีกสองวันผมจะพาคุณไปที่กองถ่าย บริษัทจัดผู้ช่วยให้คุณคนหนึ่ง
ถึงตอนนั้นเธอจะตามไปดูแลคุณตลอดเวลา”

หนึ่งซีพยักหน้าลูกจากโซฟา “งั้นตอนนี้ฉันขอกลับไปอ่านบทก่อน
นะคะ”

“รอเดี๋ยวครับ” จางชิงอวั้นหยิบกุญแจรถ “ผมไปส่งคุณเอง”

กลับถึงที่พัก พัสตุ่วนที่เธอส่งจากเมืองนอกกลับประเทศเมื่อหลายวันก่อน
มาถึงแล้ว ด้วยเหตุนี้จางชิงอวั้นต้องทำหน้าที่เป็นคณงานแบกของขึ้นไปที่พัก
ให้เธอด้วย

“ขอบคุณนะคะ พี่จาง” หนึ่งซียิ้มกว้างพลางเปิดตู้เย็น “คุณอยากได้
กาแฟหรือเครื่องดื่มอะไรดี”

“น้ำเปล่าก็พอครับ” จางชิงอวั้นนั่งลงบนโซฟา เห็นผลไม้สดใหม่
จานหนึ่งวางอยู่บนโต๊ะเล็กด้านข้างก็ถาม “คุณอยู่ที่นี้เป็นยังไงบ้าง คุณเคย

¹ เป็นช่วงเวลาที่ยีนปกครองระบอบสาธารณรัฐตั้งแต่ปี ค.ศ. 1912 - 1949

ไหมครับ”

“ก็ดีค่ะ” หิงชีรินน้ำเปล่าแก้วหนึ่งจากห้องครัว

“ตอนนั้นที่เซ็นสัญญากับคุณ ผมคิดไม่ถึงจริงๆ ว่าคุณจะเรียนจบจากมหาวิทยาลัยระดับโลก” จางชิงอวี่มองสาวสวยที่ยืนอยู่หน้าโต๊ะข้างโซฟา “หรือคุณไม่เคยติดอยู่ที่เมืองนอกครับ”

“อยู่ที่ไหนก็เหมือนกันค่ะ” หิงชีวางแก้วน้ำลงตรงหน้าเขา แยมยิ้มอย่างสบายอารมณ์ “ฉันต้องขอบคุณคุณกับพี่หลิวด้วยนะค่ะ ถ้าไม่ใช่เพราะพวกคุณสองคน ฉันคงไม่ได้รับคำตอบแทนจากบริษัทขนาดนี้”

จางชิงอวี่ยกน้ำขึ้นจิบอีกหนึ่ง อุณหภูมิน้ำดื่มได้สบายปาก เขาอดคิดไม่ได้ว่าผู้หญิงคนนี้เป็นคนฉลาดมากคนหนึ่ง

“ยินดีที่ได้ร่วมงานกับคุณนะคะ” เขาชูแก้วไปทางหิงชี

“ยินดีที่ได้ร่วมงานกันค่ะ” หิงชีชูแก้วน้ำลื้มขึ้นแสดงความยินดีกลับ

ประกายรักลายเมฆ เป็นละครโทรทัศน์ที่ค่ายจีเอ็มเอ็มสร้างเอง ตั้งแต่ผู้กำกับไปจนถึงคนเขียนบทล้วนมีชื่อเสียงพอสมควรในวงการจอแก้วทั้งสิ้น พระเอกคือโจวจิ้งชวนที่เพิ่งคว้ารางวัลนักแสดงนำชาย ส่วนนางเอกคือจูเจียเพยที่กำลังดังอยู่ตอนนี้ คนในวงการเลยมองกันว่าเรตติ้งของละครเรื่องนี้ต้องไปได้สวย

ละครเริ่มเปิดกล้องได้ไม่นาน ทุกคนได้ยืนยันว่านางรองจะเริ่มเข้ากองถ่ายเร็วๆ นี้แล้ว พวกกันฮอยากรู้อยากเห็นบ้างประมาณหนึ่ง ไม่รู้ว่าคนที่มาจะเป็นดาราคอนไหน

บุคลิกของนางรองในละครเป็นคุณหนูลูกเศรษฐีที่สวยสง่า เธอชอบพระเอก แต่พระเอกกลับชอบนางเอกผู้โลภริษฐีดูหยาดน้ำค้าง

ยุคนี้ท่าละครแนวรักๆ ใคร่ๆ จนเกร่อ ประเภทฉันรักเธอ เธอรักเขา แต่เขาดันไปรักอีกคน แล้วค่อยสอดแทรกความอาฆาตพยาบาท มิตรภาพกับศัตรู หรือความแค้นใหญ่หลวงของประเทศชาติบ้างพอเป็นกระสายได้หนุ่มหล่อสาวสวยมาแสดงก็กลายเป็นละครสุดเศร้าเคล้าน้ำตาเรื่องหนึ่งได้แล้ว

ท่ามกลางละครมากมายก่ายกอง ถ้าอยากไปรอด กระแสดี เรตติ้ง

สูง ก็ต้องห่มเตี๊ยะเต๋บต นาก เสื้อผ้าหน้าผม นักแสดง การตัดต่อ รวมไปถึงการโฆษณาประชาสัมพันธ์ ที่ผ่านมามีจิวจี้ลงทุนผลิตละครหลายเรื่องแล้ว ทั้งกระแสและเรตติ้งไม่เลวนัก ดังนั้นคนในวงการจึงจับตามองละครเรื่องนี้กันมาก และมีนักแสดงอยากเล่นละครเรื่องนี้กันไม่น้อย

เจ็ตโหม่งเข้าเป็นเวลาที่อุณหภูมิไม่สูงเกินไป กองละครฉวยจังหวะนี้เร่งถ่ายทำกันเต็มที่ พอถึงตอนอากาศร้อน ทุกคนก็ได้พักพอดี

ตอนนี้เองมีรถตู้สีดำคันหนึ่งจอดอยู่นอกกอง ทุกคนรู้ว่านางรองมาถึงแล้ว

ประตูลูกตู้เปิดออก หญิงสาวผมยาวเคลียไหล่ใส่แว่นกันแดดสีชาคนหนึ่งก้าวลงมา แม้ทุกคนยังเห็นหน้าตาไม่ถนัด แต่ดูจากหุ่นอ่อนแอ่นกับผิวขาวกระจ่างในชุดกระโปรงยาวโดดเด่นเป็นพิเศษแล้ว คาดเดากันว่าน่าจะเป็นสาวสวยคนหนึ่ง

หลังผู้ช่วยผู้กำกับพาเธอเข้าห้องแต่งตัวแล้ว ถึงมีคนกระซิบถาม “นางรองที่เพิ่งมาถึงเมื่อกี้ดูเหมือนจะเป็นนักแสดงใหม่นะ”

คนดูแลฝ่ายฉากบอกลากลื่นลงพูดเบาๆ “เมื่อวานฉันได้ยินผู้กำกับบอกว่าดูล้ายเป็นดารานำใหม่ที่ค่ายจิวจี้เตรียมดันเต็มที่”

“ค่ายนี้ดันดารานำใหม่มาตั้งกี่คนแล้ว...” เพื่อนร่วมกองถ่ายพูดประโยคนี้แล้วเห็นคนเดินมา จึงกระดากใจที่จะเอ่ยต่อ ยิ้มๆ แล้วเลิกคุย

คนในวงการรู้กันทั้งนั้นว่าจิวจี้ไม่มีดวงในการปั้นนักแสดงหญิง แต่เรื่องแบบนี้พูดกันอย่างโจ่งแจ้งไม่ได้ เกิดมีเสียงลือออกไปจะไม่ดีต่อทุกฝ่าย

ผ่านไปหนึ่งชั่วโมง ผู้กำกับปรบมือแล้วบอกโจวเจิ้งชว่น “เจิ้งชว่น จากต่อไปถ่ายคุณกับนางรอง นักแสดงใหม่ยังมีบางจุดไม่เข้าใจ คุณช่วยเป็นพี่เลี้ยงหน่อยนะ”

โจวเจิ้งชว่นรับคำยิ้มๆ วันนี้ผู้จัดการส่วนตัวโทรศัพท์หาเขาตั้งแต่เช้า บอกว่ารุ่นน้องคนใหม่ในค่ายจะเข้ากองถ่าย ผากให้เขาคอยดูแล้ววัย

นักแสดงหญิงในบริษัทกับเขาไม่มีผลประโยชน์ขัดแย้งกัน จะให้ช่วยเป็นพี่เลี้ยงก็ไม่มีปัญหา ดังนั้นโจวเจิ้งชว่นถึงตอบตกลงทันทีโดยไม่อิดออด

ไม่ถึงครู่หนึ่ง เขาได้ยินเสียงฝีเท้ามาจากด้านหลัง ยังมีเสียงผู้ช่วย

ผู้กำกับชักซ้อมบทกับใครบางคนดังแว่วๆ ก็เดาได้ว่ารุ่นน้องมาถึงแล้วจึงหันหน้าไป

ช่วงเวลาที่โจวเจิ้งชวนมองไปนี้ เขาถึงกับตะลึงงัน

ดอยยาบ

3

ใจเวียงชวน เจอะเจอผู้หญิงสวยมามากมาย ใส่ชื่อ เช็กชื่อ หรือสูงส่ง เลอเลิศก็มีหมดทุกแบบ

เหตุผลที่เขาตกตะลึงนี้ไม่ใช่เพราะหญิงที่สวยงามกว่านักแสดงหญิงคนไหน ในวงการ แต่ท่าทางที่เธอเดินต่างหาก เหมือนกับนางรองที่เขาจินตนาการไว้ในหัวทุกกระเบียดนิ้ว

เขาเป็นนักแสดงมืออาชีพ ทุกครั้งที่ถ่ายละครจะเปลี่ยนตัวเองให้เป็นตัวละครตามบทนั้นๆ พร้อมกับนิกภาพและตีความตัวละครอื่นไว้คร่าวๆ ด้วย วิธีนี้ทำให้เขาเข้าถึงความรู้สึกนึกคิดของตัวละครที่เขาสมทบบทได้ดีขึ้น

ภาพของจินโหยวเยียนที่เขาจินตนาการไว้ในหัวควรจะมีผมดำขลับเงางาม ผิวขาวและเครื่องหน้าสวย ท่าทางหยิ่งถือตัว ราศีลูกสาวเศรษฐีจับไปทั้งตัว ไม่ว่าใครอยู่ตรงหน้าเธอก็จะถูกข่มขู่มีให้หมองลง

นางรองในเรื่องนี้เป็นตัวละครที่สำคัญมากตัวหนึ่ง ตอนเขารู้ว่าจะให้รุ่นน้องที่เป็นนักแสดงใหม่รับบทนี้ ยังรู้สึกวุ่นวายเสียตายพอดู เขาเสียตายที่บทดี ๆ ต้องมาพังเพราะพวกมือใหม่

แต่ตอนนี้ใจเวียงชวนรู้สึกหน้าชาอยู่บ้าง เหมือนตัวเองโดนหญิงชู้ตหน้าฉาดใหญ่ ดีที่เขาแสดงละครเก่ง คนอื่นถึงดูไม่ออกว่าเขาเพลอเก็บอาการไม่อยู่

“พี่โจวคะ” หิงซี่เดินไปตรงหน้าโจวเจิ้งชวนแล้วผงกศีรษะทักทายเขาอย่างมีมารยาท

“เดี๋ยวตอนถ่ายทำ คุณไม่ต้องตื่นตื่นนะ” โจวเจิ้งชวนส่งยิ้มอบอุ่นให้หิงซี่ เขาเป็นห่วงว่าเธอจะตื่นตื่นเกินไปจนแสดงได้ไม่ดีเท่าที่ควร จึงตั้งใจพูดเล่นอีกสองสามคำ

จูเจียเพยที่รับบทนางเอกนั่งอ่านบทอยู่ได้ร่มไม้ พุดยิ้มๆ กับผู้ช่วยของตัวเอง “ใครๆ ก็บอกว่าพี่โจวเอ็นดูปกป้องรุ่นน้องดี วันนี้ได้เห็นกับตา ถึงรู้ว่าที่ลือกันเป็นความจริง”

ผู้ช่วยถือพัดโบกลมให้เธอพลงพุดเสียงค่อยๆ “แต่เมื่อเช้าตอนอาจารย์¹ โจวรับโทรศัพท์ ดูคล้ายสีหน้าไม่ค่อยดีนะ”

จูเจียเพยหน้าขมริม ลดเสียงพุดเบาๆ “วันหลังอย่าพุดเรื่องแบบนี้ อีก เกิดหลุดออกไป ฉันก็เป็นหมาหัวเน่าล่ะสิ”

วันนี้โจวเจิ้งชวนรับโทรศัพท์จากใครแล้วสีหน้าไม่ดีก็ไม่ใช่งานการอะไรของเธอทั้งสิ้น ถึงเวลาพอลือออกไปกลายเป็นว่าโจวเจิ้งชวนชักสีหน้าไม่พอใจใส่นางรอง แต่สลับไปสลับมาจนเจอตันตอข่าวลือว่ามาจากเธอ แล้วจะให้เธอวางตัวอย่างไร

โจวเจิ้งชวนกับนางรองมาจากบริษัทเดียวกัน ความสัมพันธ์จะยุ่งยากแค่ไหนก็ไม่มีทางแตกหักกัน ตอนนั้นมีแต่จะเกลียดคนนอกอย่างเธอที่ปล่อยข่าวลือแบบนี้

ผู้ช่วยเห็นจูเจียเพยสีหน้าไม่ค่อยดีก็ไม่กล้าพุดมั่วซั่วอีก ได้แต่พัดให้เธอไปเรื่อยๆ ระหว่างที่รอให้เริ่มถ่ายทำ

“อย่าตื่นตื่น หายใจลึกๆ” ก่อนเริ่มถ่ายจริง โจวเจิ้งชวนทำไม้ทำมือส่งกำลังใจให้หิงซี่

เธอส่งยิ้มตอบแล้วสูดลมหายใจลึกเหือกหนึ่ง ค่อยนั่งลงข้างโต๊ะกาแฟที่จัดฉากไว้แล้ว

¹ เป็นคำเรียกดาราดาวศิลป์ในวงการบันเทิงจีนที่มีความสามารถและประสบการณ์สูงด้วยความยกย่อง ไม่ได้หมายถึงอาจารย์สอนหนังสือ

ความจริงในใจผู้กำกับยังตื่นเต้นมากกว่า เขากลัวว่าทางจีวี่จะยึดเยียดดาราใหม่ที่เล่นละครไม่เป็นมาให้จนทำละครเขาพัง ดังนั้นพอเห็นนักแสดงสองคนพร้อมแล้ว เขายกมือขึ้นส่งสัญญาณบอกให้คนสับสเลตเตรียมตัว “หนึ่ง สอง สาม แอ็กชั่น!”

ละครเรื่องนี้มีพระเอกเป็นตัวเดินเรื่องหลัก ภายนอกเขาเป็นลูกชายเศรษฐี นิสัยเสเพลไม่ทำงานทำการ แต่ก็พอจะเก่งอยู่บ้าง จริง ๆ แล้วเขาเป็นคนสำคัญของรัฐบาลที่ปฏิบัติการต่อสู้ฟาดฟันกับชาวต่างชาติด้วยปฏิภาณไหวพริบและความกล้าหาญทุกรูปแบบ

ในละครจะมีฉากบู๊เดือดเสียงอันตรายเยอะ เนื้อเรื่องก็เชื่อมโยงกันเป็นลูกโซ่ ขอแค่คุณจงหะการเล่าเรื่องให้ดี หลังเริ่มฉายต้องมีผู้ชมตามดูจำนวนมากแน่

บทจินโหยวเยียนที่หนังสือแสดงเป็นตัวละครสำคัญมาก เพราะพ่อของเธอเป็นข้าราชการฝ่ายหัวก้าวหน้าซึ่งสมคบคิดกับกลุ่มอิทธิพลต่างชาติเป็นพวกคนไร้อุดมการณ์ ยอมขายชาติเพื่อลาภยศ

ครึ่งหลังของเรื่อง พ่อของจินโหยวเยียนจะเข้าร่วมกับฝ่ายพระเอกลับๆ แต่เพราะเกี่ยวพันกับความลับมากเกินไป ดังนั้นเขาไม่ได้บอกให้คนในครอบครัวรู้ ในช่วงไคลแมกซ์ พ่อจินโหยวเยียนรู้ถึงทางเลือกของพ่อแล้วเพื่อช่วยปิดบังให้พ่อตัวเอง พระเอก รวมถึงเหล่าคนรักชาติเบื้องหลังพวกเขา เธอแขนขาขัดข้างหนึ่งและเสียโฉม สุดท้ายจากไปอยู่ต่างประเทศ จนกระทั่งตอนจบถึงได้กลับมาพบกับพระเอกนางเอกในวัยชราแล้ว

ฉากที่โจวเจิ้งชวนกับหนังสือกำลังจะถ่ายเป็นตอนที่จินโหยวเยียนชอบ พระเอกแต่พระเอกไม่รู้ตัว จากนั้นทั้งสองคนต่างแยกย้ายกันไป “ใครกันที่ทำให้คุณขายเส้นไกรธถึงขนาดนี้” จินโหยวเยียนนั่งอยู่ข้างโต๊ะกาแฟกวักมือเรียกวินกรแล้วพยักพยัดไปทางเส้นเส้าเซิง “ขอกาแฟให้คุณคนนี้แก้วหนึ่ง ไม่ใส่น้ำตาล ขอบคุณค่ะ”

“คุณหนูจิน” เส้นเส้าเซิงดูเหมือนเพิ่งมองเห็นจินโหยวเยียน สองมือเขาล้วงกระเป๋ากางเกง ยกมูมปากข้างหนึ่งขึ้นเป็นรอยยิ้ม จากนั้นนั่งลงตรงข้าม “จะให้สาวสวยขนาดนี้เลี้ยงกาแฟได้ยังไงกัน ผมเกรงใจครับ”

“ไม่เป็นไรค่ะ ฉันเต็มใจจ่ายค่ากาแฟให้คนอย่างคุณชายเส้น” เธอ

พูดถึงตรงนี้แล้วกวาดตามองสำรวจชายหนุ่มจากเรือนผมลงมาถึงแก้มอก
รอบหนึ่ง ค่อยหยิบซองเงินคนกาแฟเบาๆ

“กล้องสอง ชูไปที่หน้าเธอ กล้องสาม จับภาพใบหน้าด้านข้าง
ของเธอไว้” ผู้กำกับเงินหยิบโทรโข่งพูดสั่งการ จากนั้นมองภาพบนจอ
มอนิเตอร์ต่อ

ข้อมือขานหนุ่มฉวยเนียนสวมสร้อยไข่มุกดำไว้ เมื่อมองผ่านเลนส์
กล้องสวจนเหมือนจะเปล่งประกายออกมา

“จากกันคราวก่อนผ่านไปปีกว่าแล้ว คุณชายเส้นนับวันยิ่งหล่อ
สะกดตาขึ้นทุกทีนะคะ” จินโหยวเยียนวางซองเงินลง มองเส้นเส้าเชิง
สีหน้าเหมือนจะยิ้มแต่ไม่ยิ้ม หากแวตาดำแฝงไมตรีที่แม้แต่เธอก็ไม่รู้ตัว

โจวจิ้งชวนเห็นสายตานี้แล้วใจสั่นวูบหนึ่ง เขาอดคิดไม่ได้ว่าเส้น-
เส้าเชิงในเรื่องนี้ต้องตาบอดหนักขนาดไหน ถึงดูไม่ออกว่าผู้หญิงสุดเลิศคนนี้
มีใจให้ตัวเอง

ดีที่เขาเข้ามาหาหลายปี ไม่ปล่อยให้ความรู้สึกแค้นนี้ส่งผลต่อการ
แสดงที่สมทบบาทต่อหน้ากล้อง ดังนั้นฉากนี้ยังคงถ่ายทำต่อไปจนจบ

เมื่อถ่ายเสร็จหนึ่งฉาก ผู้กำกับถอนหายใจโล่งอก พวกทีมงาน
เบื้องหลังจำนวนไม่น้อยก็พากันรู้สึกว้าวพวกเขาโชคดี ดูหาดาราใหม่คนนี้จะ
เชื่อมือได้ พวกเขาไม่ต้องห่วงว่าเธอจะเป็นตัวถ่วงให้การถ่ายทำล่าช้าแล้ว

หลังถ่ายทำผ่านไปสองวัน ผู้กำกับบอกโจวจิ้งชวนระหว่างคุยสัพเพเหระกัน
“เด็กใหม่ค่ายคุณหนนี้พอมิแหวดนะ”

โจวจิ้งชวนยกยี้ม “ได้ยินว่าคนนี้ทางบริษัทไปเซ็นสัญญาถึงเมืองนอก
แล้วพากลับมา พวกข้างบนให้ความสำคัญน่าดู”

ผู้กำกับเงินรู้ว่าโจวจิ้งชวนเตือนเขาอยู่เลยพูดยี้มๆ “เด็กใหม่มี
ศักยภาพ ใครๆ ก็ชื่นชมทั้งนั้นแหละ”

พวกเขาสบตากันแล้วหัวเราะ ไม่คุยเรื่องดารานี้อีก

...

เมื่อถ่ายละครเสร็จหนึ่งฉาก หึงซิ่นนั่งอยู่บนเก้าอี้เดิมแบ่ง ฤดูร้อน
อากาศอบอ้าวมาก เครื่องสำอางบนหน้าลบเลือนง่ายมาก ด้วยเหตุนี้ทุกครั้ง

ที่ถ่ายจบฉากหนึ่งก็ต้องเดิมแบ่งก่อนถึงจะเข้ากล้องได้

“โรงแรมด้านข้างคึกคักจัง ได้ยินว่ามีพวกลูกหลานไฮโซมาจัดพิธีหมั้นแบบโบราณที่นั่น” เสี่ยวหยาง ผู้ช่วยของหนังซียกน้ำถั่วเขียวแช่เย็นมาให้ แล้วบอกด้วยน้ำเสียงแถมอิจฉาอยู่บ้าง “ด้านนอกมีรถหรูจอดเต็มไปหมดเลยอะ กลับตาคิมมาสักคัน ล้วนแพงหูฉี่ชนิดที่ฉันต้องทำงานแทบตายทั้งชาติเลย”

หนังซีรับน้ำถั่วเขียวมาดื่มอีกหนึ่ง จากนั้นอมยิ้ม ยืนนิ้วชี้ไปเซยคางอ้วน ๆ เล็ก ๆ ของเสี่ยวหยาง “รถหรูคันไหนกันนะที่คู่ควรให้เสี่ยวหยางของฉันต้องทำงานแทบตายทั้งชาติ”

จู่ ๆ เจอสาวสวยขนาดนั้นแซว เสี่ยวหยางรู้สึกว่หน้าตัวเองร้อนวาบ ๆ ใจเต้นแรงขึ้น

ไอ้ย แม่จ๋า เธอเป็นผู้หญิง มีรสนิยมชอบผู้ชายนะ!

เห็นผู้ช่วยของตัวเองแกล้มแดงระเรื่อแล้ว หนังซียิ้มจนตาหยี “ถ้าอยากรู้หนักไปดูลิ ถึงยังงตรงนี้ก็ไม่มีงานอะไร”

เสี่ยวหยางส่ายหน้าพูดอย่างลั้งเล “พี่จางบอกไว้ว่าห้ามฉันทำงานโดยพลการอะ”

“ไม่เป็นไร ฉันบอกให้เธอไปเอง เขาไม่หักเงินเดือนเธอหรอก” หนังซีเปิดบทธะครในมือ “เธอแค่อย่าลืมเวลาเท่านั้นเป็นพอ”

“งั้นฉันไปถ่ายรูปสักสองรูปแล้วจะกลับมานะคะ” เสี่ยวหยางตาเป็นประกาย ลูกขึ้นยีน “ฉันจะไม่เกลไถลนานเกินไป”

“ผู้ช่วยคุณก็ไปมุงดูเหมือนกันหรือ” จูเจียเฟยเดินมานั่งเก้าอี้ข้างหนังซีพาลงคลื้มม่ออนใจ

“พี่เฟย” หนังซีวางบทธะครในมือลง ส่งยิ้มเป็นมิตรให้จูเจียเฟย “เขายังเด็กอะ ชอบมุงดูอะไรสนุก ๆ ก็เป็นเรื่องปกติ”

“คุณอายุมากกว่าเขาเท่าไรกันเชียว” จูเจียเฟยล้วงพัคลมใส่ถ่านแบบพกพาในกระเป๋ากออกมาส่งให้หนังซี ยังเปิดอีกเครื่องหนึ่งเป่าลมให้ตัวเองดังฟู ๆ “คุณสี่อารมณ์ของตัวละครได้ดีมาก เมื่อก่อนเคยแสดงหนังหรือเปล่า”

“เคยเล่นเป็นตัวประกอบ และตัวละครเล็กๆที่ไม่ค่อยมีบทบาทอะไรคะ” หนิงซีรับพัสดุเล็กๆไว้แล้วกล่าวขอบคุณอีกฝ่าย

“คนในวงการส่วนใหญ่ก็เดินที่ละก้าวแบบนี้ทั้งนั้น” จูเจียเพยไม่ได้มีท่าทีดูถูกหนิงซีที่อ่อนประสบการณ์ “คุณอายุยังน้อย วันหน้ามีโอกาสถมเถ”

ไม่เหมือนเธอที่อายุเกินสามสิบแล้วยังแสดงวนเวียนอยู่กับบทเดิมๆ มีบางช่วงที่สภาพร่างกายแย่มาก ได้แต่อาศัยแต่งหน้าหนาเตอะปกปิดความโทรมไว้

อายุยี่สิบสามเป็นวัยที่สวยงามสะพรั่งพอดี

พวกเธอพูดคุยกันไม่นานนัก เลี้ยวหางถือนมือถือกลับมา พอเดินมาถึงเบื้องหน้าหนิงซีก็พูดว่า “พี่ซีซี คุณรักฉันไม่ได้รวยอย่างเดียวนะ ยังหน้าตาดีมาก เมื่อก็ยังมีคนในกองละครเร้าบอกว่าหน้าตาของสองคนนี้อยู่ในวงการบันเทิงได้สบายๆ”

“หน้าตาดีขนาดนั้นจริง ๆ หรือ” จูเจียเพยถามอย่างอยากรู้บ้าง

“คะ” เลี้ยวหางพยักหน้าอย่างมั่นใจ จากนั้นเรียกรูปลูกที่เก็บไว้ในมือถือขึ้นมาแล้วยื่นไปตรงหน้าจูเจียเพย

จูเจียเพยรับมือถือมาดู ผู้ชายบนหน้าจอใส่ชุดยุคศตวรรษที่สามสิบ ส่วนผู้หญิงใส่กิ๊ฟ้าแพงหู ทั้งคู่หน้าตาหล่อสวยโดดเด่นกว่าใครจริงๆ

“นี่ไม่ใช่ลูกชายตระกูลเฉินหรือ กลับใจมีคู่หมั้นเป็นตัวแทนตลกที่เข้ากับลูกสาวตระกูลเว่ยเรียกว่าสมน้ำสมเนื้อกันดิ้นะ” จูเจียเพยจำหน้าคนในรูปได้แล้วพูดเสียงเรียบ

เธอเห็นทายาทตระกูลนี้มาเยอะมาก ชอบดวงพวกนางแบบสาว ๆ หรือไม่กี่ดาราเล็กๆไร้เกรดไม่ซ้ำหน้า แต่เดี๋ยวพอมีคู่หมั้นหรือแต่งงานก็จะมึนกันขำขมกันใหญ่ว่าถอดเขี้ยวเล็บแล้ว หรือไม่กี่หลงรักเจ้าสาวหัวปักหัวป่ออะไรเทือกนี้

หนิงซีได้ยืนแล้วหัวเราะคิก กวาดสายตาผ่านมือถือที่จูเจียเพยส่งคืนให้เลี้ยวหาง นัยน์ตาของเธอทอดประกายวาววับราวกับพรายน้ำระยิบระยับงามจับตาที่สุดในฤดูใบไม้ผลิ

“หนุ่มหล่อสาวสวยฐานะสมกัน ดีออกคะ”

“ใช่ ขออวยพรให้พวกเขารักกันยืนยาวละกัน” จูเจี๋ยเฟยพูดประโยคนี้นี้
ยิ้มๆ

หนึ่งซี้ยกยิ้มมุมปากคล้ายเห็นด้วยกับคำพูดของจูเจี๋ยเฟย

ขออวยพร

4

หนึ่งซี่ถ่ายละคร อยู่ในกองถ่ายตลอดฤดูร้อน หลังจากไม่มีบทในส่วนของเธอและกินข้าวหลองปิดกล้องกับพวกทีมงานก็ล่องเข้าฤดูใบไม้ร่วงแล้ว

ตอนออกจากโรงถ่ายไปขึ้นเครื่องบินกลับเมือง หนึ่งซี่ถอนใจโล่งอกอย่างผ่อนคลาย เพื่อเร่งถ่ายให้จบ ครึ่งเดือนมานี้คนในกองถ่ายไม่ได้พักผ่อนเต็มที่สักคน ไม่เว้นแม้แต่นางรองอย่างเธอ

เครื่องบินทะยานสู่ฟ้าได้ไม่นาน เธอก็ปิดตานอนหลับจนกระทั่งเจ้านกเหล็กเริ่มสั่นสะเทือนถึงตีนขึ้นมา ที่แท้เตรียมจะลงจอดแล้ว

เธอยกมือขึ้นดูนาฬิกาเห็นเป็นเวลาประมาณบ่ายสามโมง เธอหวดขมับอย่างมีนัยยะอยู่บางขณะเอนหลังพิงพนักเก้าอี้หลับตาพักสมอง

เลี้ยวหยางช่วยดึงผ้าห่มที่เลื่อนไหลลงไปให้ห่มเข้าขึ้นมาห่มให้หนึ่งซี่อย่างเอาใจใส่แล้วถาม “พี่ซี่ซี่ ยังสบายดีหรือเปล่าคะ”

“ไม่เป็นไร” หนึ่งซี่ยิ้มเจื่อน “แค่พักนี้ไม่ค่อยได้นอนเต็มทีนะ”

พอคิดไปถึงการถ่ายละครรวดเดียวตลอดสองสามวันมานี้แล้ว เลี้ยวหยางก็ย่นคอ เป็นนักแสดงนี่ไม่ถนัดเลยจริงๆ

...

ตอนออกจากสนามบิน เจอพวกแฟนคลับที่มารอรับดาราพอดี เป็นเหตุให้บริเวณนั้นอีกที่กวนวาย หนึ่งซี่ยังโดนสาววัยรุ่นที่วิ่งตะเบ็งมาชนจนเกือบ

ล้มกับพื้น แต่ท่าทางที่เธอเอามือข้างหนึ่งยันพื้นไว้ก็ไม่ได้น่าดูสักเท่าไร

“ขอโทษค่ะ” สาววัยรุ่นรู้ตัวว่าชนคนก็กระดากใจเกินกว่าจะไปตาม
ถ่ายรูปศิลปินคนโปรดของตัวเองต่อ เธอก็มัวตัวลงพุงหนึ่งซี

“พี่ซีซี” เสี่ยวหยางตกใจ เธอวางกระเป๋าเดินทางลงด้านข้าง ช่วยกัน
กับเด็กสาวพุงหนึ่งซีลุกขึ้น

“ไม่เป็นไร” หนึ่งซีปิดบอยผมที่ระข้างแก้มออกด้วยท่าทางนุ่มนวล
สง่างาม ยังสงี่ยมน้อยๆ ให้สาววัยรุ่น

สาววัยรุ่นมองหน้าหนึ่งซีอย่างตะลึงงัน นานครู่ใหญ่กว่าจะดึงสติคืนมา
แล้วพูดว่า “คุณ...คุณเจ็บตรงไหนหรือเปล่าคะ ฉันจะพาคุณไปหาหมอ”

“ฉันไม่เป็นไรจริงๆ ค่ะ คุณไม่ต้องห่วง” หนึ่งซีขืนหัวซีบอกไปมา จากนั้น
แย้มริมฝีปากแดงเล็กน้อยพลางชี้ไปด้านหน้า “ดูเหมือนดาราที่คุณชอบเดิน
ไปไกลแล้วนะ”

“ว้าย!” สาววัยรุ่นเพิ่งนึกขึ้นได้เดี๋ยวนี้ว่าวันนี้มาต้อนรับไอดอลของตัวเอง
เธอเอ่ยขอโทษหนึ่งซีอีกครั้ง ค่อยวิ่งหน้าตั้งไล่ทอดกลุ่มคนข้างหน้าไป

รอกจนไม่เห็นสาววัยรุ่นคนนั้นแล้ว หนึ่งซีถึงจะปลดข้อมือตัวเองแบบ
ไม่เหลือมาดสักนิด เป่าลมฟูๆ ใส่แผลติดๆ กันหลายที่ก่อนทำหน้าม้อย
บอกว่า “มิน่า เมื่อคืนฉันฝันเห็นชามตกแตกละเอียด”

“หือ” เสี่ยวหยางงุนงง “เกี่ยวอะไรกันด้วยคะ”

หนึ่งซีขมวดคิ้ว “ก็เป็นลางบอกเหตุว่าวันนี้ฉันจะหกล้มยังล่ะ”

“อ้อ” เสี่ยวหยางพยักหน้าอย่างเข้าใจบ้างไม่เข้าใจบ้าง เธอมองเสี่ยว
หน้าด้านข้างของหนึ่งซี อุดคุดไม่ได้ว่าพี่ซีซีเป็นคนอ่อนโยนจริงๆ เจ็บขนาดนี้
ยังใจดีไม่เอาเรื่องสาววัยรุ่นที่น่าจะอายุเคลิบทำลึบหกเมื่อครู

เธอเงยหน้ามองไปทางที่มีคนคึกคักที่สุด เห็นเหล่าสาวกเหิงถือป้าย
สารพัดแบบในมือเขียนข้อความต่างๆ เช่น “รักเหิงตลอดไป” อะไรประมาณนี้

มิน่า ถึงคลั่งกันนัก เวลานี้หมู่เหิงได้แฟนคลับเป็นกลุ่มวัยรุ่นสาวเพิ่มขึ้น
อีกไม่น้อยจากการเล่นเป็นพระเอกในละครวัยรุ่นเรื่องหนึ่งจนดังเปรี้ยงปร้าง
การที่มีคนมารอต้อนรับที่สนามบินจำนวนมากอย่างนี้ก็เป็นเรื่องธรรมดา

ทว่าหนึ่งซีในขณะนี้อาจจะบ้าตายอยู่แล้ว เธอเจ็บจนอยากลงไปดิน
กับพื้นใจจะขาด แต่คนที่รวมเอาความสวดยกับความสง่าไว้ในตัวคนเดียว

อย่างเธอจะทำเรื่องเสียภาพลักษณ์แบบนี้ได้อย่างไร
ดังนั้นเธอยอมทน!

...

ในห้องรับรองวีไอพี ชายหนุ่มสวมชุดสีเทาคนหนึ่งหลุดหัวเราะดังพรีด เขาถือถ้วยกาแฟในมือพูดคุยกับเพื่อนที่มาด้วยกัน “ต่อให้ผู้หญิงสวยสักแค่ไหน ทำลั้มนักก็ดูไม่เจิดจรัสgray”

เพื่อนของเขาวางถ้วยกาแฟลง เงยหน้าชำเลืองมองไปนอกหน้าต่าง เห็นแต่แฟนคลับสาววัยรุ่นที่มีมารอรับดารายืนนอกกันแน่นอยู่ชั้นล่างของสนามบิน

ชายหนุ่มเห็นเพื่อนไม่ตอบก็ไม่ถือสา แค่มุขยิ้มๆ “อีกสองสามวัน จะมีมีตติ้ง จะมาสนุกด้วยกันไหม”

เพื่อนของหนุ่มชุดเทา มองกาแฟที่เหลือติดกันถ้วย ตอบเสียงนิ่งเรียบ “ดูก่อน” จากนั้นเบนหน้าไปมองคนที่เดินผ่านไปผ่านมาด้านล่างด้วยแวตากลุ่มลึกลับ

หนังสือกลับถึงบ้านพักพ่อจนได้สองวันแล้วเข้าบริษัท จางชิงอวี่นก็ยึดบทละครอีกเรื่องหนึ่งให้

“ละครแนวไหนคะ” หนังสือเปิดบทดู เห็นเป็นภาพยนตร์แนวอบอุ่นหัวใจเกี่ยวกับชีวิตคนเมืองเรื่องหนึ่ง ตัวละครที่เธอเล่นมีบทบาทไม่มาก “แฟนคนแรกของพระเอกหรือคะ”

แถมยังเป็นรักแรกๆที่ตายไปแล้วด้วยเธอ

“กว่าเรื่อง *ประกายรักลายเมฆ* จะฉายยังต้องอีกพักหนึ่ง ตอนนี้คุณยังไม่เป็นที่รู้จัก รับบทภาพลักษณ์ดีๆ น้อยจะส่งผลดีต่อโอกาสก้าวหน้าในวงการหลังจากนี้ของคุณครับ” จางชิงอวี่นอธิบาย “ถึงเรื่องนี้ไม่ใช่หนังฟอร์มใหญ่ แต่พระเอกเป็นดาราที่กำลังฮอตที่สุดตอนนี้ ยอดขายตั๋วคงไม่ถึงกับย่ำแย่เกินไป”

หนังสือพยักหน้าเป็นเชิงว่าเข้าใจ เธอยอมประจักษ์แก่ใจที่ว่าจางชิงอวี่นวางแผนงานให้เธอแบบนี้ด้วยความเอาใจใส่มากเป็นพิเศษแล้ว

เขาเห็นท่าทางของหญิงสาวแล้วแอบดีใจมาก หยิบเลื่อนนอกที่วางบนเก้าอี้ขึ้น “ผมจะพาคุณไปพบผู้กำกับที่กองถ่ายเดี๋ยวนี้เลย”

การถ่ายทำภาพยนตร์เรื่อง *ใจมันรักเธอ* ใกล้จบแล้ว เหลือแค่ตอนพระเอกรำลึกความหลังถึงรักแรกที่ไม่สมหวังอีกไม่กี่ฉาก ภาพยนตร์เรื่องนี้ได้ดัดแปลงมาจากนิยายออนไลน์ยอดฮิต ในเรื่องบรรยายรูปร่างหน้าตาของรักแรกของพระเอกไว้น้อยมาก แต่จากคำพูดสั้นๆ ของพระเอกช่วงท้ายพอจะรู้ได้ว่าเป็นผู้หญิงที่สมบูรณ์แบบคนหนึ่ง ไม่อย่างนั้นคงไม่ทำให้พระเอกเฝ้าคิดถึงคะนึงหาตั้งหลายปีขนาดนั้น จนกระทั่งได้พบนางเอกในภายหลังถึงเลิกจมนับอดีต

ตอนแรกที่ทีมงานค้นหาตัวนักแสดงได้แล้วตอนเปิดกล้อง แต่ใครจะรู้ว่าจุ๋จ๋าตาราคานั้นจะดังเป็นพลุแตก มังงาล้นมือ ก็เลยไม่เห็นบทเล็กๆ นี้ อยู่ในสายตาแล้ว

ในวงการบันเทิงเจอเรื่องพรรค์นี้ได้บ่อยครั้ง ประกอบกับฝ่ายนั้นพูดจ่าน่าฟัง ทางกองถ่ายไม่ยากทำอะไรน่าเกลียดเกินไปจนมองหน้ากันไม่ได้ ด้วยเหตุนี้สองฝ่ายจึงยกเลิกสัญญากันด้วยดี

ตอนนี้ถ่ายทำเกือบจบแล้ว ผู้กำกับเพิ่งตบเข้าดังคาด นึกขึ้นได้ว่ายังไม่ได้ถ่ายฉากคนรักเก่าฝังใจของพระเอกเลย จางชิงอวิ้นสนิทกับผู้กำกับประมาณหนึ่ง พอเขารู้เรื่องนี้ก็เอารูปกับคลิปไลฟ์สไตล์ของหญิงซีที่ถ่ายไว้ไปวางตรงหน้าผู้กำกับ เรื่องนี้ถึงสำเร็จลงได้

...

หญิงซีไปถึงกองถ่ายไม่ทันไร ช่างนอกก็มีฝนตกลงมา ผู้กำกับบอกให้ทีมงานพาเธอไปที่ห้องแต่งหน้า จากนั้นเธอย่างงาเร้งเบิกบาน “ฟ้าเป็นใจถ่ายฉากคนรักเก่ากลางสายฝนสองฉากนั้นเลยแล้วกัน”

หญิงซีผู้รับบทคนรักเก่า “...”

ด้วยฝีมือสุดมหัศจรรย์ของช่างแต่งหน้า หญิงซีกลายร่างจากหญิงสาวอายุยี่สิบสามปีเป็นสาวน้อยวัยสิบเจ็ดสิบแปดในชั่วพริบตา เธอมองเงาสะท้อนของตัวเองที่ใส่กระโปรงขาว ผมดำเหยียดตรงในกระจกแล้ว อดคิดไม่ได้ว่าทำไมหนังทุกเรื่องต้องให้คนรักเก่าที่ใกล้ตายใส่กระโปรงขาวทุกทีสิ น่าจะแหวกแนวสักนิดเปลี่ยนไปใส่กระโปรงแดง ดำ หรือลายดอกบ้างไม่ได้หรือไง

พอเธอออกจากห้องแต่งหน้า ผู้กำกับเดินมาบอกเธอว่า “ฉากนี้สำคัญ

มาก ถึงคุณไม่มีบทพูด แต่แววตา รอยยิ้ม ท่าวิ่งทุกอย่างก็เกือบพูดทั้งหมดของคุณ

“คุณคือดอกไม้สดสวย คุณคือสายลมฤดูใบไม้ผลิ คุณคือของล้ำค่าที่สวยงามที่สุดในโลกนี้ ต่อให้เป็นน้ำฝนก็ลบเสน่ห์ของคุณออกไม่ได้แม้แต่ชนิดเดียว

“คุณเข้าถึงอารมณ์นี้ได้หรือเปล่า” ผู้กำกับทำหน้าที่ทำตาตื่นเต้นเต็มที่ “แบบที่...แบบที่...ทำให้ผู้ชายนับไม่ถ้วนเห็นคุณแล้วรู้สึกรำลึกถึงรักแรกเข้าไปใหม่”

หญิงชี้อ้าปาก ยังไม่ทันได้พูดสักคำ ผู้กำกับก็โบกมือตัดบทเธอ

“ไม่เข้าใจก็ไม่เป็นไร ถ่ายซ้ำหลายๆ รอบคุณก็ทำฟลุคเองแหละ”

ผู้กำกับมองท้องฟ้าแล้วค่อยมองหญิงสาวอีกที “คุณโชคดีมากที่ไม่ต้องใช้รถติดน้ำถ้ายากนี้ น้ำในรถไม่ค่อยสะอาดเท่าไร”

พูดอย่างกับว่าฝนที่ตกในเมืองนี้ใสบริสุทธิ์ ไร้สิ่งสกปรกนักหนา

หญิงชีเห็นดวงตาแดงก่ำเป็นประกายวาววับอย่างตื่นเต้นของผู้กำกับ แล้วสงบปากสงบคำอย่างมีไหวพริบ

ผู้กำกับอธิบายบทให้หญิงชีฟังเสร็จก็หันไปหาพระเอกต่อ พูดชักซ้อมกับเขาน้ำไหลไฟดับ จากนั้นฝ่ายฉากก็เริ่มขนย้ายอุปกรณ์ ทีมกล้องต่างเข้าประจำที่ หญิงชีซึ่งเป็นน้องใหม่ที่เพิ่งเข้ากองถ่ายมาหมาดๆ ก็ถูกรุ่นหลังออกไปกลางถนน

“คุณวางใจได้ ถนนเส้นนี้ถูกปิดไม่ให้รถคันอื่นเข้าออกแล้ว” ตอนหญิงชีเข้ามา ผู้กำกับพูดคำนี้กับเธออย่างเข้าอกเข้าใจเป็นพิเศษ

หญิงชีถือร่มเดินไปตรงหน้าฉากใหญ่ที่แสดงเป็นพระเอก แล้วทักทายเขาอย่างมีมารยาท

แม้เขากำลังโตะดั่ง แต่ไม่ได้วางท่าหยิ่ง เขาคู่กับหญิงชีสองสามคำอย่างสุภาพแล้วสาวทำออกไปยืนดูเธอแสดงอยู่ด้านข้าง

ภาพยนตร์เน้นคุณภาพของภาพมาก ทำให้มีกล้องบันทึกภาพพร้อมกันมากกว่าในกองถ่ายละครหลายตัว ฉะนั้นถ้ามีตรงไหนแสดงไม่ดี จะกลายเป็นจุดผิดพลาดที่เห็นได้ชัดกว่าปกติ และส่งผลให้ต้องถ่ายใหม่

ฝน ร่ม คน

ท้องถนนยามเย็นในวันฝนพรำไม่มีคนสัญจรมากนัก เด็กสาวสวมกระโปรงผ้าฝ้ายสีขาวเดินทางร่ม ใบหน้าเธอยังแผ่ยิ้มน้อยๆ ที่อ่อนหวานตามแบบฉบับสาวน้อย

วงหน้าของเธอสะสวยชวนมอง ยามพลีย้ยมั่งดั่งดอกไม้แยมบานพาให้ผู้พบเห็นยากลืมนึก

กล้องซูมภาพเข้าไปใกล้ขึ้นๆ จนเห็นแพนตาของเด็กสาวชัดเจนตาในเวลานี้เองเธอชะงักเท่ากึก เบี่ยงตัวหลบไปด้านข้างสองก้าว

มีรถแล่นผ่านมาคันหนึ่ง เธอกล่าวว่าน้ำโคลนจะกระเด็นเปื้อนชายกระโปรงของเธอ

บนถนนที่เริ่มมืดลงทุกที เด็กสาวเป็นดั่งจุดที่สว่างไสวกระจ่างตามากที่สุด ด้วยเหตุนี้พระเอกซึ่งนั่งอยู่บนรถโดยสารถึงสังเกตเห็นเธอผ่านทางหน้าต่างรถ และหัวใจเขาก็หวั่นไหวในแวบแรกนี้เอง

...

เมื่อถ่ายจบฉากหนึ่ง ยังถ่ายภาพโคลสอัปเพิ่มอีกหลายช็อต ผู้กำกับปรบมือให้หนังชื่อยาวพอใจมาก “ใช่แล้วๆ เป็นฟิลนี้แหละ ฟิลล์ที่ทำให้หัวใจของผู้ชายหวั่นไหว สุดยอดเยี่ยม! ฉากต่อไปตอนคุณตาย อย่าลืมตายแบบสวยๆ หน่อยนะ”

มุมปากของหนังซีกระตุกกริกๆ เธอรับกระดากหิซซุที่จางชิงอวินส่งให้มาเช็ดน้ำบนหลังมือ

“ถนนด้านหน้าถูกปิดช่วงหนึ่ง ดูคล้ายมีคนถ่ายหนังอยู่ค่ะ” คนขับรถจะขับรถผ่านไป เลขฯที่นั่งอยู่ข้างเจ้านายเห็นกล้องถ่ายภาพยนตร์ตั้งอยู่บนถนนที่ว่างเปล่าไร้รถรา ยังมีรถบัสจอดอยู่ รวมถึงคนบนถนนที่แต่งตัวย้อนยุคไปสิบปี เธอพูดว่า “สงสัยว่าวันนี้พวกเราคงใช้ทางลัดเส้นนี้ไม่ได้แล้วค่ะ”

“ไม่เป็นไร” เขามองออกไปนอกหน้าต่าง เห็นนักแสดงหญิงใส่กระโปรงขาวคนหนึ่งวิ่งตะปึงอยู่บนถนน จากนั้นชนเข้ากับรถคันหนึ่งแล้วล้มลงกับพื้น เส้นผมยาวเพื่อแผ่สยายเต็มพื้นปะปนกับน้ำโคลน ดูแล้วน่าเวทนาสงสารเป็นพิเศษ

“จอดรถ!” เขาพูดกะทันหัน รอเมื่อรถจอดสนิทแล้ว เขาสาวเท้ายาวๆ
ไปตรงจุดที่ถ่ายหนัง
เลขาฯ อึ้งไปชั่วครู่ก่อนลุกลงหยิบร่มมากางแล้วไล่ตามไป

ดอญาน

หมีซี เด็กเก่งจินตภาพที่เพื่อนๆสมัยมัธยมปลายตั้งฉายาให้ว่า “ยายกระปุกหมู”
ต้องสูญเสียครอบครัวเพราะการกลั่นแกล้งของเพื่อนนักเรียน
จนเธอต้องระหกระเหินไปเรียนต่อต่างประเทศ ปากกัดตีนถีบตามลำพังเพื่อเอาชีวิตรอด

เจ็ดปีผ่านไป เธอกลับมาอีกครั้งพร้อมกับรูปร่างหน้าตาที่สวยงามราวกับนางฟ้า
และก้าวเข้าสู่วงการบันเทิงเป็นขวัญใจของแฟนคลับจำนวนมาก
กว่าการกลับมาครั้งนี้ของเธอไม่ใช่แค่เพื่อแสวงหาเกียรติยศ เงินทอง แต่เพื่อแก้แค้น!

เมื่อหมีซีหวนกลับมาประเทศอีกครั้ง *ดวงสีกุญ* ประสานหนุ่มหล่อพอร์รอย
ที่แอบชอบเธอมาตั้งแต่สมัยเรียนจึงรีบก้าวเข้ามาสารภาพรักกับเธอก่อนที่จะสายเกินไปอย่างครั้งก่อน
ท่ามกลางเรื่องราวความรักของไฮโซหนุ่มกับดาราสาวมีปมปัญหาผุดขึ้นมามากมาย
ทั้งคู่ต้องร่วมกันฝ่าฟันอุปสรรคและขว้าวลีอนานับการไปด้วยกันอย่างไม่มีย่อท้อ

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-5302-0

9 786161 853020

ทดลองอ่าน

Typography Design: TypetheT.

ราคาชุดละ 810 บาท